

CEDO: vaccinarea obligatorie nu încalca nici dreptul la viața privată, nici libertatea de gândire, conștiința și religie | Alina Tiocan, Avocat Iordachescu & Asociații, despre impactul cazului Vavříčka asupra legislației din România

Într-o speță recentă, cazul Vavříčka s.a. contra Republica Ceha, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis ca vaccinarea obligatorie nu încalca nici dreptul la viața privată, nici libertatea de gândire, conștiința și religie. Marea Camera a Curții a stabilit ca „principiul solidarității sociale poate justifica impunerea vaccinării tuturor, când este vorba despre protejarea persoanelor mai vulnerabile.”

Pentru a pronunța o astfel de decizie, Curtea a reținut ca legislația națională din Cehia prevede ca pot fi primiți în creșe și grădinițe copiii vaccinați, cei imunizați altfel, ori cei care nu pot fi vaccinați din anumite motive legate de sănătate. Chiar dacă legislația internă prevede obligativitatea vaccinării, acest fapt nu implică și administrarea forțată a vaccinurilor. Astfel, pentru copiii cu vârste mai mici de 15 ani, responsabilitatea pentru vaccinare aparține părinților. În caz de neîndeplinire a acestei obligații, părinții minorilor sunt pasibili de amendă contravențională ce poate ajunge până la suma de 400 euro. O parte dintre reclamanți au fost invocat refuzul instituțiilor cehi privind înscrierea la creșa motivat de faptul că nu au fost vaccinați.

Curtea a reținut că efectele deciziilor instituțiilor interne asupra reclamanților, respectiv amendarea și neincluderea acestora în sistemul preșcolar, sunt justificate și limitate în timp, până la admiterea în sistemul de învățământ primar, apreciind astfel că nu au fost încălcate drepturile invocate.

De asemenea, Curtea a precizat că „în cazul în care se considera că o politică de vaccinare voluntară nu este suficientă pentru a obține și menține imunitatea turmei sau imunitatea turmei nu este relevantă din cauza naturii bolii (de exemplu, tetanosul), autoritățile interne pot introduce în mod rezonabil o politică de vaccinare obligatorie pentru a atinge un nivel adecvat de protecție împotriva bolilor grave.”

În acest context, se ridică problema de a ști ce impact va avea această decizie asupra legiuitorului român, cu atât mai mult cu cât ne aflăm în plină criză generată de răspândirea virusului SARS-CoV-2.

„Pentru a răspunde acestei întrebări, trebuie să precizăm că legislația din România nu prevede obligativitatea vaccinării minorilor în vederea accesului la învățământul preșcolar. De mai bine de 3 ani, se discută despre adoptarea legii vaccinării, proiectul inițial suferind mai multe modificări de-a lungul timpului.” afirma **Alina Tiocan, Avocat Iordachescu & Asociații**.

Potrivit proiectului de lege adoptat de Senat „vaccinarea copiilor cu vaccinurile prevăzute în Calendarul național de vaccinare, aprobat prin ordin al ministrului Sănătății, precum și cu cele administrate în situații epidemiologice speciale întregii populații ori unor grupuri de populație, este obligatorie.” Amendamentele depuse la Camera Deputaților, care este de altfel și for decizional, arată că „toate vaccinările efectuate adulților și copiilor se fac doar în baza acordului expres și prealabil al pacientului sau al reprezentantului legal.”

„La un studiu mai aprofundat al acestui proiect de lege, vom descoperi că actul normativ nu cuprinde instrumente clare care să conducă la obligativitatea sancționării, ci doar sancțiuni pentru refuzul informării despre vaccinare. Considerăm că această decizie a Curții Europene a Drepturilor Omului va reprezenta un punct de referință pentru legiuitorul român, însă reamintim că în prezent, legislația națională nu prevede obligativitatea vaccinării”, încheie Av. Alina Tiocan.